

modificere det ene af Vædringsforslagene betydeligt, og saa ved 3die Behandling optage Arbejdsparagraferne, i det Mindste i en modificeret Form.

B. Solm: Naar den høitærede Finansminister i Dag har udtalt, at det faktisk vilde være umuligt at gennemføre Loven med den Vædring, som der foreligger Forslag til, naar henjaas til de Principer, som tidligere havde gjort sig gjældende i det andet Thing overfor det Princip, som raader i dette Vædringsforslag — naar altsaa den høitærede Minister har udtalt, at Forslaget i saa Fald vilde strande paa de Principer, som gjøre sig gjældende i det Thing, der er oven over os, saa maa jeg desværre erkjende, at jeg ikke tvivler om det. Det er ikke noget Nyt for Arbejderne, at det, naar de skulle hjælpes, strander paa de mere Velstaaendes Principer. Det har altid været et gængs Princip for de Herrer, at naar det gjaldt om at understøtte Samsfundets Stedbørn, saa var der ikke Noget at gjøre, men det samme Princip har imidlertid aldrig været gjort gjældende overfor de øvrige Samsfundsklasser. Jeg siger kun til de Herrer, at dersom de i den Grad ere Principryttere, naar Nøden staar for Døren, saa misunder jeg dem ikke deres Principer. Behold dem kun; men da maa ogsaa Folket vide at forstaa, i hvilken Henseende det er, at de ere Principryttere. Det kan da ikke nytte at komme og sige til os, at det var os, der forhindrede, at Arbejderne sit Arbejde; thi naar den høitærede Finansminister siger, at det maa dog være Hovedopgaven, den naturlige Fremgangsmaade at skaffe Arbejde for at afhjælpe Arbejdsløsheden, og at det har været hans Hovedhensigt med Forslaget, da maa jeg sige, at Titelen til Lovforslaget er saaledes: „Foranstaltninger til at modvirke Arbejdsløsheden samt formindste den derved foranledigede Nød“, og da troede jeg ærlig talt, det var de Herrer's Hovedhensigt netop at formindste den ved den allerede forud gaaede Arbejdsløshed fremkomne Nød. Jeg troede, dette var Hovedsagen for dem, der saa mange Gange rundt omkring i Landet have erkjendt, at der virkelig er Nød til Stede, som bør afhjælpes, og at de vare fremkomne med dette Forslag for at afhjælpe den Nød, som i Diebliffet er til Stede paa Grund af den Arbejdsløshed, der allerede har været til Stede i længere Tid. Det kan ikke nytte, at de Herrer her sige, at man bedst afhjælper Nøden ved at sætte Arbejder i Gang, thi det kan man ikke. Man kan afhjælpe den fremtidige Arbejdsløshed ved at skaffe Arbejde, men man kan ikke afhjælpe

den Nød, der i Diebliffet er til Stede paa Grund af den Arbejdsløshed, der i længere Tid har fundet Sted. Jeg troede, som sagt, at det var de Herrer's Mening, at det i Diebliffet var enhver humanitænkende Medborgers Pligt at søge at raade Bod paa den Nød, der er til Stede. Det er derfor, jeg siger, at de Herrer paa ingen Maade, saaledes som det lader til, at de gjøre, af Hensyn til deres faste Principer burde modsætte sig, at der bliver givet Understøttelser til dem, der i Diebliffet ere i Nød. (En Stemme: Almisje!) Ja, det ærede Medlem taler om Almisje, og det lod ogsaa i Gaar til, at den høitærede Finansminister betragtede det saaledes, men det forekommer mig, at han kom noget i Kollision med sig selv, da han skulde definere, hvad Almisje er, og hvorledes han betragter de Personer, som have faaet Almisje af ham. Det er i det Hele taget ret karakteristisk, at saa snart der er Tale om, at man skal komme Arbejderne til Hjælp — og det er dog ubetinget dem, der ere de nyttigste Samsfundsmedlemmer, men om hvilke det samtidig ikke kan nægtes, at de i alle Henseender ere Samsfundets Stedbørn — da er man saa usigelig bange for, at man ikke skal faae nyttigt Arbejde for hver eneste Dre, man hder, og saa kommer man ind paa Talen om Retten til Arbejde og Pligten til at arbejde. Jeg vil spørge de Herrer, om der er Nogen, som i høiere Grad end netop vi, der i dette Diebliff repræsenterer Arbejderne, respekterer og fordrer anerkjendt Retten til Arbejde og ere villige til paa ethvert Tidspunkt at gaa med til at fastslaa Pligten til at arbejde. Til dagligdags hører man os altid sige, at ethvert Medlem i vort Samsfund har den Pligt at yde sit Bidrag til samsfundsnoevendigt Arbejde, men Konsekventsen deraf er ogsaa, at vi sige, at saa maa der til enhver Tid være Ret til Arbejde, og Ret til et saadant Udbytte af Arbejdet, at Vedkommende er i Stand til at føre en anstændig Tilværelse, men dette have de Herrer endnu aldrig villet anerkjende. Maaſte ville de anerkjende det under ekstraordinære Forhold som disse, men jeg gad vide, om de under alle Forhold vilde være med til at etablere en Tilstand, hvor- efter Retten til Arbejde er Grundlaget for Staten og det økonomiske Samsfund, jeg tror det ikke. Et Organ har i Dag omtalt, at nu modsætte vi os Retten til Arbejde, da man kommer og tilbyder os det, men de Herrer glemme, under hvilke Forhold man tilbyder det, de glemme, at man tilbyder det under saadanne Forhold, hvor den politiske Konflikt har gjort det umuligt at enes om, hvilke Arbejder der i Diebliffet skulle udføres,